

Geen beslag, maar wel betalen?

In eerdere blogs heb ik het al over tarieven van gerechtsdeurwaarders gehad. Deze zijn eind vorige eeuw vastgelegd en worden momenteel door een commissie tegen het licht gehouden. Een goed moment dus om de systematiek ook eens kritisch tegen het licht te houden. Ik vind namelijk dat gerechtsdeurwaarders een vergoeding moeten ontvangen voor het werk voor ambtshandelingen die níét doorgaan.

Op dit moment is er alleen een tarief voor de ambtshandeling, niet voor het niet-uitvoeren van een ambtshandeling. Als beslag niet logisch of mogelijk blijkt, is er geen tarief. Dat deze oude regels stimuleren om eerder beslag te leggen in plaats van om onafhankelijk, onpartijdig te beoordelen en af te zien van beslag, lijkt logisch.

Aan de deur

Elke gerechtsdeurwaarder herkent deze situatie wel: het dossier ligt op je bureau met de opdracht om beslag te leggen op bijvoorbeeld de inboedel. Je checkt of alles klopt: basisregistratie personen, digitaal beslagregister, is het vonnis betekend? Zijn er afspraken met debiteur gemaakt en heeft de opdrachtgever opdracht tot beslag gegeven? Als alles klopt, dan kun je op naar het adres en aanbellen. De debiteur doet open. De gerechtsdeurwaarder stelt zich voor en geeft aan waarvoor hij komt: beslag op de inboedel leggen. Meestal vraagt de debiteur om binnen te komen en wordt daar verder gesproken.

Zonder beslag geen geld

Een onafhankelijke, onpartijdige beoordeling van de aangetroffen situatie kan leiden tot de conclusie dat beslag niet kan of niet zinnig is. In de praktijk komen we onder meer tegen dat er een problematische schuldsituatie is (dat checken we natuurlijk), dat de in beslag te nemen zaken geen economische waarde hebben of dat er juridisch geen zaken zijn die in beslag kunnen worden genomen. Met de conclusie dat beslag niet mogelijk is, heeft de gerechtsdeurwaarder gelijk een probleem. Beroepsregels en wetten steunen hem om geen beslag te leggen, maar dat betekent ook dat zijn werk op dat moment voor niets is geweest. Hij kan alleen kosten berekenen als er beslag wordt gelegd.

Ook voor dagvaarding

Hetzelfde geldt voor de dagvaarding. Ter plaatste gekomen constateert de gerechtsdeurwaarder dat dagvaarden geen zin heeft. Bijvoorbeeld omdat de debiteur een problematische schuld heeft. Het heeft weinig zin om de dagvaarding wel uit te brengen, omdat alleen maar kosten worden gemaakt die waarschijnlijk nooit betaald gaan worden.

Faire vergoeding

Theoretisch kan de gerechtsdeurwaarder de kosten bij zijn opdrachtgever in rekening brengen, als dat is afgesproken. In de praktijk worden deze afspraken onder druk van de marktwerking nooit gemaakt. Daarom vind ik het fair dat gerechtsdeurwaarders een vergoeding ontvangen voor de gemaakte kosten voor ambtshandelingen die níét doorgaan. Dat geeft de gerechtsdeurwaarder veel meer mogelijkheden om direct en passend op de aangetroffen situatie te reageren, zonder dat hijzelf de rekening betaalt. Uiteindelijk zijn de schuldenaar en de maatschappij daar ook bij gebaat. Tijd om de systematiek van eind vorige eeuw aan te passen naar een rechtvaardig en efficiënter systeem!

Paul Otter is gerechtsdeurwaarder en bestuurslid van de Koninklijke Beroepsorganisatie van Gerechtsdeurwaarders (KBvG). De KBvG zorgt voor een goede beroepsuitoefening door de gerechtsdeurwaarders bij de uitvoering van hun taken, met oog beide partijen. Paul blogt regelmatig over actuele zaken.